

ELFÁRADTUNK?

ifj. Bartha Sándor

Még távol a csúcs.
Még nagyon messze.
Ködfoszlányok és felhők fedte,
messzi csúcs.
Ólomléptekkel, könehéz szívekkel
araszolunk felé,
s míg magunknak biztatón suttogunk:
menni, menni kell!
Egyre ritkábban emeljük fel tekintetünk,
s megadón valljuk be:
tovább már egy lépést sem tehetünk.
Mert oly távol még a csúcs.
Olyan sokat kell addig még küzdeni.
Öregszünk, gyengülünk,
s homályosuló szemünk
már nem egészen tisztán látja a célt,
azt a messzi-messzi célt.
Ami talán már nem is a célunk,
amiért már nem is olyan jó közdeni,
amit már nem is annyira akarunk,
s amivel már nem is érdemes időt tölteni.

Így araszolunk, töpörödött lelki csúcsokon,
míg vérszomlyas, kárörvendő,
Lucifert szolgáló 'angyalok'
fülünkbe súgják:
Ó nem, nem a csúcsokon,
ott lent van igazán az élet,
ott alant lehet mindent megtalálni,
a völgyben, a hús patakok mentén,
széltől védetten ott kell neked pihenni.
Nincsenek ott gondok és
nem kell közdeni,
ó, hagyd e bárgyú vágyat,
a folyton felemelkedését,
hisz úgy is túl messze a csúcs!

Valóban, messze van.
Verejték hull alá a homlokunkról,
ahogy botránköveket kerülgetve lépkedünk.
Mindenféle szél csapdossa arcunkat,
mennyre nehéz, de mást nem tehetünk.
Könyörgünk, kérünk,
imáinkkal döngetjük égi ajtaid, Istenünk:
Ó segíts, segíts magasba jutni,
oda, a csúcsok közelébe,
fel, minél fennebb, hogy egykor majd
trónod elébe állhasson a néped.
Ha szélverten, szakadtan is,
de győzelemmel,
s feltelve Tőled áradó,
örökéletet adó kegyelemmel.

Ó, ha látjuk már a célt,
akkor nincs is oly távol.
A távol is közel van,
és nem a ködfátyol,
nem a kísértő látható-hallható csupán,
hanem látni Téged,
érezni a Lényed,
tudni azt, hogy mellettünk harcolsz,
s megfogni erős, átszegzett kezed,
s úgy indulni újra meg újra el
a távoli csúcsok felé.

A menny felé.